

HA A FALAK BESZÉLNI TUDNÁNAK...

Negyven év... Ennyi idő telt el azóta, hogy a mai **Bocskai István Gimnázium, Szakképző Iskola és Diákotthon** először nyitotta meg kapuit a diákok előtt. A kezdetek kezdetén itt tanítók és tanulók számára minden bizonytalannal mintha csak tegnap lett volna, hogy beléptek a gimnázium gyanánt szolgáló, Vasvári Pál utcai iskola emeletén lévő terem ajtaján, és beültek az iskolapadba. Az emlékeket felelevenítendő, az elmúlt négy évtized tiszteletére egész hetes programsorozattal készültek az iskola tanárai és diákjai. **Zsilinyi László**, a gimnázium jelenlegi igazgatója 23 évvel ezelőtt került az intézménybe, és mint mondta, volt olyan évfolyam, ahol egyetlen osztály indult, mert nem volt annyi gyerek. – Ehhez képest most már két gimnáziumi osztály indul, 1992 óta dísznövény- és zöldségtermesztő szakon is folyik az oktatás. Népszerű a számítástechnikai szoftverüzemeltető képzés is, amely az érettségire épül. A Határőrség és a Rendőrség segítségével határrendészeti, illetve belügyi rendészeti ismereteket is oktatunk – tájékoztatott a jelenlegi képzésekről Zsilinyi László. Azt is megtudtuk, hogy a gimnázium folyamatosan építi kapcsolatait külföldi középiskolákkal, melyek révén évente szerveznek csereutakat a diákok számára. – Büszkék vagyunk arra, hogy a megyében kevés iskola rendelkezik annyi külföldi kapcsolattal, mint a miénk. Gyakran hívunk meg külföldi kollégákat, és ezáltal nagyon jó kapcsolatok szoktak kiépülni – tette hozzá az igazgató.

1964 óta az évek során sokan szereztek meg középfokú végzettségüket a Bocskai Gimnáziumban. Számos volt diák öregbíti az iskola hírnevét: van, aki az ország másik végében próbált szerencsét, és van, aki Keresztesen maradt, hogy megszerzett tudását átadja a felnövekvő nemzedéknek. **Nagy Zoltánné Pornói Aranka** tanár néni, a gimnázium volt diákja az elsők között volt, aki az újonnan létesült gimnázium falai, pontosabban padjai között töltött négy év után leérettségizett.

- Nagyon szívesen emlékszek vissza arra a négy évre, amely életemnek meghatározó szakasza volt, mert tulajdonképpen itt készültem fel a tanári pályára. Itt határoztam el, hogy magyar-országi szakos általános iskolai tanár leszek. Ennek megfelelően jártam szakkörökre, pedagógiai gyakorlatokat is végeztünk. Olyan alapot kaptam, hogy sem az újfajta érettségi, sem a felvételi nem jelentett különösebb nehézséget.

- *Milyen volt akkoriban az osztályközösség?*

- Tizenkilencen voltunk, nagyon összetartó volt az osztály. Akkor persze még másabb volt a diákélet,

mint ma. Kevesebb lehetőségünk volt, és talán szigorúbbak is voltak a körülmények, de kirándulásokon, táborokban, sportversenyeken is mindig nagyon jól éreztük magunkat. Sajnos eléggé szétszóródtunk, és amikor az osztálytalálkozókat szervezzük, egyre kevesebben tudnak eljönni, mert az ország különböző részében vannak. De ha máshogy nem, levélben és telefonon tartjuk a kapcsolatot.

- *Az eltelt negyven évben – most már mint kívülálló nézve – mi változott?*

- Nagyon szívesen lennék most itt gimnazista, mert javult a technikai felszereltség, mi még számítástechnikát sem tanultunk. Azáltal, hogy a szakképzés is bővült, a diákoknak több lehetőségük van az elhelyezkedésre. Nagyon szép az üvegház, a kollégium, az aula, tehát olyan kulturált körülmények között tanulhatnak, ami nekünk még nem volt megadva. Az általános iskolásokat, akiknek még nincs elképzelésük, hogy mik szeretnének lenni, próbáljuk arra ösztönözni, hogy jöjjenek ebbe a gimnáziumba, mert itt biztos alapot kapnak a későbbi tanulmányaikhoz. A mi időnkben az általános iskola és a gimnázium egy épületben volt, vagyis mi a nyolcadik osztályt még ugyanabban az épületben fejeztük be. Tehát jóval nehezebbek voltak a körülmények, mint ma.

- *Melyik az a legkedvesebb emlék, amely ehhez a négy évhez fűződik?*

- Nagyon nehéz kiválasztani, mert olyan sok élményben volt részünk. Amikor összegyűlünk egy osztálytalálkozón, akkor mindenkinek eszébe jut egy-egy kirándulás, vagy egy emlékezetes felelés, az áprilisi elsejei tréfák...

- *Mik a tapasztalatok: az általános iskolából kikerülő, és tanulmányaikat a gimnáziumban folytató diákok mennyire becsülik meg a tanárok által nyújtott segítséget? Mennyire változott meg az évek során a tanulók hozzáállása a tudáshoz?*

- A pedagógusnak mindig az a feladata, hogy segítsen a diákoknak, hogy maximálisan felkészítse őket a későbbiekre. Mi rendszeresen kaptunk segítséget ahhoz, hogy készüljünk fel az érettségire, felvételire. Aki végig következetesen tanult, annak soha nem volt problémája egyik tantárggyal sem. Ma már más világ van, és nem biztos, hogy most szeretnék érettségizni, de akkor örömmel teljesítettünk, amit tudtunk. Persze nem minden tanár és nem minden diák egyforma, előfordulnak ellentétek, de középiskolában (ahogy az általános iskolában is) az a meghatározó, hogy a közösséget formálják a pedagógusok. Feltétlenül szükséges, hogy tanár és diák között legyen egy személyes kapcsolat, hatni tudjon rá, motiválni tudja. Ma ez a felsőoktatásból már hiányzik.

Tóth Anikó